

**Isabela
(1882-1937)**

A primit la naștere numele Josefina. A trăit într-o atmosferă creștină. Încă din copilărie și-a arătat grija față de cei săraci. În anul 1900 a intrat la clarisele capucine din Castellon de la Plana. În 1904 a depus voturile perpetue. Aici s-a ocupat de novice. Când a izbucnit războiul civil a fost nevoită să plece în satul natal, unde avea un frate preot. A murit ca martiră, fiind arestată și apoi împușcată în timpul persecuției religioase. A fost beatificată de Papa Ioan Paul al II-lea în anul 2001.

**Calendarul săptămânii
8-15 aprilie 2018**

- 8 **D** **DUMINICA 2 A PAȘTELUI (A MILOSTIVIRII DIVINE);** Ss. Iulia Billiart, clg.; Dionisiu, ep.
- 9 **L** BUNA-VESTIRE; Fer. Ubald, clg.
- 10 **M** Ss. Apoloniu, pr. m.; Macarie
- 11 **M** Ss. Stanislau, ep. m. **;
Gemma Galgani, fc.
- 12 **J** Ss. Sava Gotul, m. *;
Iuliu I, pp. m.
- 13 **V** Sf. Martin I, pp. m.
- 14 **S** Ss. Tiburțiu, Valerian și Maxim,
m.; Liduina, fc.; Fer. Isabela,
fc. m.
- 15 **D** **DUMINICA 3 A PAȘTELUI;**
Sf. Damian Leprosul, pr.

Gândul săptămânii

“Adevărata iubire nu vorbește despre sine, adevărata iubire este cea care nu are nevoie să fie numită pentru a fi recunoscută.” (Fericitul Vladimir Ghika)

... CÂND PAȘTELE CADE DE 1 APRILIE...

© 2018 don Giovanni Berti, gioba.it

8 aprilie 2018 • DUMINICA 2 A PAȘTELUI (A MILOSTIVIRII DIVINE) • Ss. Iulia Billiart, clg.; Dionisiu, ep.

LECTURA I

O singură inimă și un singur suflet.

Citare din Faptele Apostolilor 4,32-35

În zilele acelea, mulțimea celor care au crezut era o singură inimă și un singur suflet. Niciunul dintre ei nu spunea că ceea ce are este al său, ci pe toate le aveau în comun. Apostolii dădeau mărturie cu multă putere despre învierea Domnului Isus și ei toți se bucurau de mult har. De fapt, nu era niciunul dintre ei care să ducă lipsă, căci toți care posedau terenuri sau case, le vindeau, aduceau prețul celor vândute și îl puneau la picioarele apostolilor; apoi se împărțea fiecăruia după cum avea nevoie.

Cuvântul Domnului

PSALMUL RESPONSORIAL

Ps 117(118),2-4.16ab-18.22-24 (R.: 1)

R.: Lăudați-l pe Domnul, pentru că este bun: veșnică este îndurarea lui!

sau:
Aleluia.

Să spună acum Israel că este bun: veșnică este îndurarea lui!
Să spună acum casa lui Aaron că este bun:

veșnică este îndurarea lui!
Să spună acum cei care se tem de Domnul:

veșnică este îndurarea lui! **R.**

Dreapta Domnului a făcut lucruri minunate, dreapta Domnului m-a înălțat. Nu voi muri, ci voi trăi și voi istorisi faptele Domnului. Domnul m-a pedepsit, da, m-a pedepsit, dar nu m-a lăsat pradă morții. **R.**

Piatra pe care au disprețuit-o zidarii a ajuns în capul unghiului. Domnul a făcut acest lucru și este minunat în ochii noștri. Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul, să ne bucurăm și să ne veselim în ea! **R.**

LECTURA A II-A

Oricine este născut din Dumnezeu învinge lumea.

Citare din Scrisoarea întâi a sfântului apostol Ioan 5,1-6

Iubiților, oricine crede că Isus este Cristos este născut din Dumnezeu și oricine îl iubește pe cel care a dat naștere îl iubește și pe cel care s-a născut din el. Prin aceasta cunoaștem că îi iubim pe copiii lui Dumnezeu,

dacă îl iubim pe Dumnezeu și împlinim poruncile lui. Pentru că aceasta este iubirea lui Dumnezeu: să păzim poruncile lui, iar poruncile lui nu sunt grele. Oricine este născut din Dumnezeu învinge lumea. Și aceasta este victoria cu care a învins lumea: credința noastră. Însă cine învinge lumea dacă nu cel care crede că Isus este Fiul lui Dumnezeu? Acesta este cel care vine prin apă și sânge, Isus Cristos. Nu numai prin apă, ci prin apă și sânge. Și Duhul este cel care dă mărturie pentru că Duhul este adevărul.

Cuvântul Domnului

ACLAMAȚIE LA EVANGHELIE

In 20,29

(Aleluia) “Pentru că m-ai văzut, ai crezut, Toma, spune Domnul. Fericiți cei care nu au văzut și au crezut!” (Aleluia)

EVANGHELIA

După opt zile, Isus a venit.

Citire din Evanghelia Domnului nostru Isus Cristos după sfântul Ioan 20,19-31

În seara aceleiași zile, prima a săptămânii, deși ușile locului în care erau discipolii, de frica iudeilor, erau încuiate, a venit Isus, a stat în mijlocul lor și le-a zis: “Pace vouă!” Zicând aceasta, le-a arătat mâinile și coasta. Discipolii s-au bucurat văzându-l pe Domnul. Atunci, Isus le-a zis din nou: “Pace vouă! Așa cum m-a trimis Tatăl, așa vă trimit și eu pe voi”. Și, spunând aceasta, a suflat asupra lor și le-a zis: “Primiți-l pe Duhul Sfânt! Căroră le veți ierta păcatele, le vor fi iertate; căroră le veți ține, le vor fi ținute”. Însă Toma, unul dintre cei doisprezece, cel

numit “Geamănul”, nu era cu ei când a venit Isus. Așadar, ceilalți discipoli i-au spus: “L-am văzut pe Domnul!” Dar el le-a zis: “Dacă nu voi vedea în mâinile lui semnul cuielor și nu-mi voi pune degetul în semnul cuielor și nu-mi voi pune mâna în coasta lui, nu voi crede”. După opt zile, discipolii lui erau iarăși înăuntru, iar Toma era împreună cu ei. Isus a venit, deși ușile erau încuiate, a stat în mijlocul lor și a zis: “Pace vouă!” Apoi i-a spus lui Toma: “Adu-ți degetul tău aici: iată mâinile mele! Adu-ți mâna și pune-o în coasta mea

și nu fi necredincios, ci credincios!” Toma a răspuns și i-a zis: “Domnul meu și Dumnezeul meu!” Isus i-a spus: “Pentru că m-ai văzut, ai crezut. Fericiți cei care nu au văzut și au crezut!” Isus a mai făcut înaintea discipolilor și multe alte semne, care nu sunt scrise în cartea aceasta. Acestea însă au fost scrise ca să credeți că Isus este Cristos, Fiul lui Dumnezeu și, crezând, să aveți viață în numele lui.

Cuvântul Domnului

De-a lungul întregii Săptămâni luminate, săptămână care debutează cu duminica Învierii prea-glorioase a Domnului nostru Isus Cristos și culminează cu această a doua duminică a Paștelui (care este și Duminica divinei milostiviri), apostolii și ucenicii au trăit într-o tensiune de nedescris. Pe de o parte, ei trăiesc încă sentimentul spaimei de a fi, la rândul lor, urmăriți spre a fi, ai domnului Isus, arestați, chinuiți și poate chiar uciși. Drept care îi vedem în continuare ascunzându-se, fiecare pe unde putea. Pe de altă parte, un zvon a început să circule tot mai insistent referitor la dispariția trupului Învățătorului din mormânt și la manifestările care îi dovedeau învierea, venite de la femeile mironosițe sau de la unii dintre apostolii și ucenicii cărora El li s-a arătat. Pericopa acestei duminici surprinde tocmai această tensiune care, pe măsură ce se înmulțesc întâlnirile cu Cel înviat, se transformă în bucurie și în pace, în cei ai căror ochi de credință descoperă Noutatea de neimaginat. Într-adevăr, membrii grupului principal de apostoli și de ucenici, adunați laolaltă (o sugestie în filigran a ceea ce va fi celebrarea liturgică duminicală) fac experiența întâlnirii cu Cel pe care l-au văzut cu câteva zile în urmă răstignit și străpuns cu sulița și care acum li s-a arătat viu și plin de măreția Învierii. Din acel moment, ei se transformă în martori față de ceilalți ucenici, (iar din ziua de Rusalii, față de toți oamenii), iar mărturia lor avea forța dătătoare de credință (aceea care îl ajută pe om să facă și el această experiență a întâlnirii cu Cel înviat), de bucurie și de pace (acelea pe care le caută adâncul ființei sale). Pericopa

noastră surprinde, însă, un detaliu care a rămas celebru în istorie: unul dintre apostoli, Toma, refuză să creadă în mărturia celorlalți ucenici referitoare la întâlnirea lor cu Isus Cristos Înviat. Totuși, opt zile mai târziu, în același cadru al primei întâlniri cu ucenicii săi, Isus Cristos îl va interpela pe Toma, prezent de această dată, cu aproximativ aceleași cuvinte prin care el își exprima refuzul de a crede: Adu-ți degetul aici și vezi mâinile mele și adu-ți mâna și pune-o în coasta mea și nu fi necredincios, ci credincios. O astfel de interpelare, de-a lungul căreia degetul și mâna apostolului au reiterat traseul cuielor la răstignire și al lăncii ostașului la străpungerea inimii, avea să producă în el o transformare surprinzătoare. Prin gesturile sale, Toma făcea mai mult decât să verifice autenticitatea rănilor știute de el în trupul preasfânt al Învățătorului său. Necredinciosul „repetă” răstignirea Mântuitorului, „repetare” care, cel mai probabil, a trezit în el un simțământ de vinovăție. Doar un astfel de simțământ putea provoca acea exclamație atât de plină de căință, dar și de speranță: Domnul meu și Dumnezeul meu! Acest ultim detaliu scoate bine în evidență un aspect care devine condiție pentru noi toți de a întâlni și de a înțelege ce este această Înviere a lui Cristos. Condiția este aceea de a simți, în prealabil, că vinovăția faptelor noastre rele a avut în ele o forță ucigătoare, care conduce la moarte. Numai după ce ne eliberăm de această forță de moarte, putem avea bucuria de a întâlni Viața de după învierea lui Isus Cristos și, în cele din urmă, Pacea. Lui să-i fie slavă și cinste în vecii vecilor.

Pr. dr. Tarciziu Șerban